

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ad 17/2011 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2008, č. j. 2008/60249-424, bylo zrušeno usnesení Úřadu práce v Ústí nad Labem (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 7. 2008, č. j. ULA-26-1/2008, a věc byla vrácena k novému projednání. Usnesením správního orgánu prvního stupně bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“) přerušeno řízení ve věci uspokojení splatných mzdových nároků žalobce jako zaměstnance vůči zaměstnavateli (Krajské regionální centrum Ústeckého kraje), a to za měsíc leden 2008 ve výši 24 532 Kč, za měsíc únor 2008 ve výši 24 532 Kč a za měsíc březen 2008 ve výši 24 532 Kč. V odůvodnění usnesení správní orgán prvního stupně jako důvod přerušení řízení deklaroval trestní oznámení, které dne 9. 7. 2008 podal u Okresního státního zastupitelství v Ústí nad Labem a které se týkalo podezření ze spáchání trestného činu žalobcem, konkrétně o snahu podvodem získat finanční prostředky státu. Výsledek trestního řízení přitom má ve vztahu k řízení správnímu charakter předběžné otázky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, kterým usnesení správního orgánu prvního stupně zrušil,

konstatoval, že dne 8. 7. 2008 byl u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobcem podán insolvenční návrh na majetek zaměstnavatele a téhož dne žalobce požádal správní orgán prvního stupně o uspokojení mzdových nároků. Žalovaný poukázal na ustanovení § 3 písm. c) zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je pro účely tohoto zákona zaměstnavatel v platební neschopnosti, jestliže neuspokojil splatné mzdové nároky zaměstnanců, a to dnem následujícím po dni, kdy byl na něho podán insolvenční návrh. Platební neschopnost zaměstnavatele proto nastala teprve dnem 9. 7. 2008 a pokud žalobce podal žádost o uspokojení svých mzdových nároků již dne 8. 7. 2008, měla být tato žádost správním orgánem prvního stupně zamítnuta.

Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného již v minulosti bránil žalobou, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2010, č. j. 10 Ca 249/2009 - 33, odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 4 Ads 7/2011 – 66. V odůvodnění rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě napadeného rozhodnutí je dána kompetenční výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s. Toto rozhodnutí nenaplňuje materiální znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím bylo toliko zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přerušení řízení do doby vyřešení předběžné otázky, a nepředstavuje proto žádný zásah do subjektivních práv stěžovatele či do jeho hmotněprávní pozice; z tohoto aktu, byť formálně označeného jako rozhodnutí, stěžovateli neplynou žádné povinnosti, ani v důsledku jeho vydání stěžovatel neztrácí žádná práva. Nejvyšší správní soud dále poukázal na závěry usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 3. 11. 2009, č. j. Konf 84/2008 – 9, a dodal, že proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu bude mít žalobce možnost se bránit žalobou v občanském soudním řízení.

Proti rozhodnutí žalovaného žalobce (opakovaně) podal žalobu ze dne 14. 6. 2011, která je předmětem soudního přezkumu v této věci a ve které žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jednalo se tedy o opakovanou žalobu poté, co předchozí žaloba téhož žalobce proti témuž rozhodnutí byla soudem odmítnuta. Přípisem ze dne 19. 8. 2011, č. j. 9 Ad 17/2011 – 4, vyzval Městský soud v Praze žalobce k zaplacení soudního poplatku, na což žalobce reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků ze dne 9. 9. 2011, v níž uvedl, že je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody a jeho příjmy jsou nepatrné.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 10. 2011, č. j. 9 Ad 17/2011 – 12, zamítl žádost žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků. V odůvodnění usnesení poukázal na ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba zjevně nemůže být úspěšná, a ani proto nezkoumal majetkové poměry žalobce. Poukázal na to, že žalobce proti témuž rozhodnutí žalovaného brojil již v minulosti žalobou, o které bylo soudy pravomocně rozhodnuto, a nově podaná žaloba by tedy musela být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Mimoto je evidentní, že žaloba, datovaná dnem 14. 6. 2011, byla podána opožděně, neboť zákonná dvouměsíční lhůta pro její podání počala běžet dne 31. 10. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno; také opožděnost žaloby je bez dalšího důvodem pro její odmítnutí. Závěrem městský soud shrnul, že v projednávané věci

jsou dány hned tři důvody, pro které žaloba zjevně nemůže být úspěšná, a to jednak existence kompetenční výluky podle § 70 písm. a) s. ř. s., dále skutečnost, že o žalobě proti témuž rozhodnutí již soud pravomocně rozhodl, a konečně též zjevná opožděnost žaloby.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011 se žalobce bránil kasační stížností ze dne 21. 10. 2011, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4 Ads 156/2011 – 21, kasační stížnost zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění rozsudku se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s prvním důvodem zjevné neúspěšnosti žaloby, jak byl dovozen městským soudem, totiž že je zde dána kompetenční výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nenaplňuje materiální znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., když jím bylo toliko zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přerušení řízení. Toto rozhodnutí proto nepředstavuje žádný zásah do subjektivních práv stěžovatele. Stejně tak dal Nejvyšší správní soud městskému soudu za pravdu, že žaloba je zjevně neúspěšná i pro svoji markantní opožděnost, když žalobu lze ze zákona podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí doručeno žalobci. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 20. 10. 2008 a doručeno žalobci dne 31. 10. 2008, lhůta k podání žaloby skončila dne 31. 12. 2008. Nyní projednávaná žaloba ovšem byla stěžovatelem datována dnem 14. 6. 2011, tedy podána více než dva roky a pět měsíců po marném uplynutí zákonné lhůty. Na závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti nemohl nic změnit ani závěr Nejvyššího správního soudu, že třetí důvod zjevné neúspěšnosti žaloby, jak tento definoval městský soud, totiž že v projednávané věci je dána překážka věci rozhodnuté *(rei iudicatae)*, nemůže obstát, neboť překážku věci rozhodnuté může založit pouze pravomocný rozsudek ve věci samé. O první žalobě proti rozhodnutí žalovaného ovšem nebylo rozhodnuto rozsudkem ve věci samé, nýbrž tato byla soudem odmítnuta pro nepřípustnost. Takové usnesení tedy nemohlo vytvořit překážku *rei iudicatae*.

Městský soud následně písemností ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 Ad 17/2011 – 32, žalobce opakovaně vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení této výzvy. Současně žalobce poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě v plné výši zaplacen, bude řízení zastaveno.

Žalobce podáním ze dne 9. 3. 2012 znovu požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. V žádosti uvedl tytéž skutečnosti, jako ve své předcházející žádosti o osvobození od soudních poplatků v tomto řízení ze dne 9. 9. 2011, totiž že v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody a jeho příjmy jsou nepatrné, a neumožňují mu tedy, aby předmětný soudní poplatek uhradil. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ad 17/2011 – 37, řízení zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení poukázal na § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), a

konstantní judikaturu, podle níž je soud o opakované žádosti účastníka o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení povinen rozhodnout jen v případě, že tato (opětovná) žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně jeho poměrů. V souzené věci však opakovaná žádost žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků ze dne 9. 3. 2012 žádné nové, dříve neuplatněné skutečnosti, které by nebyly soudem zvažovány při vydání usnesení ze dne 6. 10. 2011, neobsahuje a k žádné změně poměrů na straně žalobce evidentně nedošlo. Městský soud dodal, že k žádosti žalobce o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nepřihlížel a nerozhodoval o ní; tato žádost je bezpředmětná, neboť v daném období žádné řízení o kasační stížnosti v této věci neprobíhalo. Pro úplnost nicméně uvedl, že žalobce nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro ustanovení zástupce, neboť u něj nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012 se žalobce (dále též „stěžovatel“) brání nyní projednávanou kasační stížností ze dne 13. 4. 2012, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti uplatnil zcela totožné námitky jako ve výše uvedené kasační stížností ze dne 21. 10. 2011, směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků. Uvedl, že mu majetkové poměry neumožňují, aby soudní poplatek zaplatil; špatná finanční situace mu znemožňuje vynutit svá práva před soudem. Městský soud přitom měl ke svému rozhodování dostatečné množství informací, uvedených v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a v potvrzení o příjmech vydaných věznicí Vinařice. Stěžovatel znovu zdůraznil, že žaloba byla záměrně podána opakovaně, tentokrát k obecnému soudu, v souladu s poučením v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 4 Ads 7/2011 – 66.

Podáním ze dne 10. 5. 2012 stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, přičemž s ohledem na danou procesní situaci není nutné, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že námitky stěžovatele lze podřadit pod důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba poukázat na ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za*

něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“ Ačkoliv povinné zastoupení je obecně jednou ze základních podmínek přípustnosti kasační stížnosti, podle konstantní judikatury zdejšího soudu není za určitých podmínek nutno trvat na podmínce zastoupení a zaplacení soudního poplatku. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), ve kterém judikoval, že „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem.*“ V rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77, pak vyslovil, že „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí.*“ V odůvodnění rozsudku pak zdejší soud vysvětlil, že „*lze i v tomto případě říci, že s ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení, které bylo následkem nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek.*“

Závěry citovaných judikátů je třeba aplikovat i na nyní projednávanou věc. Není-li totiž třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského (městského) soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků, potom není na splnění těchto zákonných náležitostí třeba trvat ani v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského (městského) soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě poté, co usnesení krajského (městského) soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků nabylo právní moci, bylo ke kasační stížnosti žalobce potvrzeno zamítavým rozsudkem Nejvyšším správním soudem, a žalobce následně ani přes opakovanou výzvu soudní poplatek nezaplatil.

Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že kasační stížnost stěžovatele je přípustná a projednatelná i přesto, že stěžovatelem nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a stěžovatel není zastoupen advokátem a ani sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „*soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon.*“

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „*soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.*“

Z posledně citovaného ustanovení se podává, že v situaci, kdy soudní poplatek za řízení nebyl zaplacen, je soud podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích povinen poplatníka vyzvat k jeho zaplacení; po marném uplynutí soudem určené lhůty k zaplacení soud řízení zastaví. O tomto následku je soud povinen poplatníka ve výzvě poučit. Městský soud v Praze postupoval zcela v intencích tohoto ustanovení. Vydání napadeného usnesení ze dne 29. 3. 2012, kterým řízení zastavil, totiž předcházela výzva ze dne 23. 2. 2012, kterou městský soud stěžovatele opakovaně vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení této výzvy. Současně jej poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě v plné výši zaplacen, bude řízení zastaveno.

Stěžovatel však ve stanovené lhůtě, jakož ani později soudní poplatek nezaplatil, ačkoliv byl o následcích takového jednání řádně poučen. To vedlo městský soud k vydání usnesení o zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že toto usnesení bylo vydáno zcela v souladu se zákonem a při dodržení postupu v zákoně vymezeného, nemohlo jeho vydáním dojít k zásahu do práva stěžovatele na přístup k soudu.

Při posouzení zákonnosti napadeného usnesení o zastavení řízení je třeba blíže přezkoumat podání stěžovatele ze dne 9. 3. 2012, kterým tento reagoval na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku ze dne 23. 2. 2012 tak, že opakovaně požádal o osvobození od soudních poplatků, neboť v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody a jeho příjmy jsou nepatrné, a neumožňují mu tedy, aby předmětný soudní poplatek uhradil. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že o žádosti o osvobození od soudního poplatku musí být obecně rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto pravidlo má ovšem své výjimky, neboť jeho mechanické uplatňování by mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení v důsledku opakování stále stejných žádostí a rozhodování o nich. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65, se zdejší soud k této otázce vyslovil tak, že *„o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení.“* O takový případ se však v projednávané věci nejedná, a městský soud proto nebyl povinen o opakované žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku rozhodovat.

O původní žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků ze dne 9. 9. 2011 rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 10. 2011, č. j. 9 Ad 17/2011 – 12, tak, že žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl. Toto usnesení bylo podrobeno přezkumu Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost proti němu zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4 Ads 156/2011 – 21, přičemž v odůvodnění – obdobně jako předtím městský soud – podrobně objasnil, proč stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Podáním ze dne 9. 3. 2012 stěžovatel opakovaně požádal o osvobození od soudních poplatků, přičemž neuplatnil žádný nový důvod, naopak pouze doslova zopakoval skutečnosti z původní žádosti o osvobození od soudních poplatků ze dne 9. 9. 2011, s nimiž se již městský soud i Nejvyšší správní soud vypořádaly. Nebylo proto nutné, aby městský soud o opakované žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků znovu samostatně rozhodoval. Současně nelze než konstatovat, že věcné posouzení důvodů pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků již nemůže být předmětem tohoto řízení, neboť bylo obsáhle

provedeno v odůvodnění výše uvedených rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.

Pokud stěžovatel v závěru kasační stížnosti znovu namítá, že se řídil poučením Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 4 Ads 7/2011 – 66, a tentokrát podal (opakovanou) žalobu k obecnému soudu, je Nejvyšší správní soud znovu (tak jako v odůvodnění svého rozsudku ze dne 28. 11. 2011, č. j. 4 Ads 156/2011 – 21) nucen konstatovat, že si stěžovatel toto poučení vyložil nesprávně. Nejvyšší správní soud totiž stěžovatele v rozsudku ze dne 30. 3. 2011 nenaváděl k tomu, aby žalobou u obecného soudu napadl znovu totéž rozhodnutí žalovaného, nýbrž stěžovatele poučil, aby vyčkal meritorního rozhodnutí správního orgánu, tedy konečného rozhodnutí ve věci samé (napadené rozhodnutí se týkalo toliko přerušení řízení), a teprve proti tomuto meritornímu rozhodnutí se případně bránil žalobou v občanském soudním řízení (viz odůvodnění rozsudku ze dne 30. 3. 2011, zejména na č. l. 70).

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, jakož i veškeré spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu